

The Atonement of Jesus Christ Provides the Ultimate Rescue

By Elder Quentin L. Cook
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Usmíření Ježíše Krista poskytuje nejspolehlivější záchranu

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

April 2025 general conference

As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement.

The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. President Russell M. Nelson assigned me to dedicate the Casper Wyoming Temple late last year. It was a profound, emotional, and spiritual experience. It brought into clear focus the role temples play in rescuing God's children through the Savior's Atonement.

The stakes in the Casper Wyoming Temple District include a portion of the overland trail used by Latter-day Saint pioneers between 1847 and 1868. In preparation for the temple dedication, I reread some of the history of the trail along the Platte River near Casper and continuing to Salt Lake City. The trail had been a thoroughfare for hundreds of thousands of western emigrants. My primary emphasis was the more than 60,000 Latter-day Saint pioneers who traveled the trail.

Most of our pioneers came by wagon, but about 3,000 crossed in 10 handcart companies. Eight of these handcart companies made the monumental trek with remarkable success and few deaths. The Willie and Martin handcart companies of 1856 were the exception.

I reviewed the accounts of the Willie and Martin handcart companies from the time the terrible weather conditions commenced. I became intimately aware of the challenges they faced at the crossing of the Sweetwater River, Martin's Cove, Rocky Ridge, and Rock Creek

Když se obrátíme k Ježíši Kristu, Spasiteli světa, On nás prostřednictvím svého Usmíření zachrání z bouří života.

Usmíření Ježíše Krista nám poskytuje nejspolehlivější záchranu ze zkoušek, kterým v tomto životě čelíme. Koncem loňského roku mě president Russell M. Nelson pověřil, abych zasvětil chrám Casper ve Wyomingu. Byl to hluboký emocionální a duchovní zážitek. Přinesl mi hlubší porozumění tomu, jakou roli hrají chrámy při záchraně Božích dětí prostřednictvím Spasitelova Usmíření.

Na území kůlů v chrámovém okrsku chrámu Casper se nachází část cesty po souši, kterou v letech 1847 až 1868 využívali pionýři Svatých posledních dnů. Při přípravě na zasvěcení chrámu jsem si znovu přečetl něco z historie této cesty, která vede podél řeky Platte poblíž Casperu a pokračuje do Salt Lake City. Po této cestě procházely tímto územím statisíce vystěhovalců putujících na západ. Zaměřil jsem se především na více než 60 000 pionýrů z řad Svatých posledních dnů, kteří tudy projížděli.

Většina našich pionýrů přijela v krytých vozech, ale přibližně 3 000 jich přišlo v deseti výpravách s ručními vozíky. Osm z těchto výprav zvládlo tuto nesmírně namáhavou cestu s pozoruhodným úspěchem a pouze s malým počtem úmrtí. Výjimkou byly výpravy Willieho a Martina z roku 1856.

Procházel jsem si zprávy o Willieově a Martinově výpravě s ručními vozíky od doby, kdy začalo extrémně špatné počasí. Podrobně jsem se seznámil s těžkostmi, kterým Svatí čelili, když se brodili přes řeku Sweetwater a procházeli oblastmi Martin's Cove, Rocky Ridge a Rock Creek

Hollow.

Between Storms, by Albin Veselka

I had not been inside the Casper Temple prior to the dedication. When I entered the foyer, my attention was immediately drawn to an original handcart painting titled *Between Storms*. The painting was clearly not intended to depict the tragedies that had occurred. As I gazed at it, I thought, "This painting is correct; the vast majority of handcart pioneers did not experience tragedies." I could not help feeling that this is like life in general. Sometimes we are between storms and sometimes between clouds and sunshine.

Heaven's Portal, by Jim Wilcox

When I turned to the original painting on the other wall, titled *Heaven's Portal*, I realized that this beautiful summer painting of what was called "Devil's Gate," with the calm and clear Sweetwater River flowing through it, presented the beauty of the Lord's creation, not just the challenges the pioneers faced in that horrible winter season.

Then I looked forward, behind the recommend desk, and saw a beautiful painting of the Savior. This immediately invoked overwhelming feelings of gratitude. In a world of great beauty, there are also enormous challenges. As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement in accordance with the Father's plan.

For me, the foyer was a perfect preparation for the temple ordinance rooms that allow us to receive the ordinances of exaltation, to make sacred covenants, and to fully accept and experience the blessings of the Savior's Atonement. The Father's plan of happiness is based on the Savior's atoning rescue.

The pioneer experience provides Latter-day Saints with a unique historical tradition and a powerful collective spiritual legacy. For some, the migration had been years in the making after being forcefully driven from both Missouri and Nauvoo. For others, it began after President Brigham Young announced the handcart plan, which was intended to make emigration more affordable. The handcarts cost much less than wagons and oxen.

A missionary in England, Millen Atwood, said that when the handcart plan was announced, "it ran like fire in dry stubble, and the hearts

Hollow.

Between Storms [Mezi bouřemi], Albin Veselka

V chrámu Casper jsem před jeho zasvěcením nikdy nebyl. Když jsem vkročil do vstupní haly, mou pozornost okamžitě upoutal originál obrazu s ručními vozíky s názvem *Between Storms* [Mezi bouřemi]. Je zřejmé, že tento obraz nebyl namalován se záměrem zachytit tragédie, k nimž docházelo. Když jsem se na něj díval, pomyslel jsem si: „Tento obraz je správný; velká většina pionýrů s ručními vozíky tragédie nezažila.“ Nemohl jsem se ubránit pocitu, že je to jako se životem obecně. Někdy se nacházíme mezi bouřemi a jindy mezi mraky a slunečním svitem.

Heaven's Portal [Nebeská brána], Jim Wilcox

Když jsem se podíval na originál obrazu s názvem *Heaven's Portal* [Nebeská brána] na další stěně, uvědomil jsem si, že toto nádherné letní vyobrazení toho, čemu se říká „Děblova brána“, a klidné a průzračné řeky Sweetwater představuje krásu toho, co Pán stvořil, a nikoli pouze těžkosti, kterým pionýři čelili v onom strašlivém zimním období.

Pak jsem se podíval dopředu za pult, kde se kontrolují doporučení, a uviděl jsem nádherný obraz Spasitele. To ve mně okamžitě vyvolalo nesmírný pocit vděčnosti. Ve světě mnoha krás existují také obrovské těžkosti. Když se obrátíme k Ježíši Kristu, Spasiteli světa, On nás prostřednictvím svého Usmíření a v souladu s Otcovým plánem zachrání z bouří života.

Vstupní hala byla podle mě dokonalou přípravou na vstup do obřadních místností chrámu, které nám umožňují přijímat obřady týkající se oslavení, uzavírat posvátné smlouvy a plně přijímat a zakoušet požehnání plynoucí ze Spasitelova Usmíření. Otcův plán štěstí je založen na Spasitelově smírné záchraně.

Zkušenost pionýrů poskytuje Svatým posledních dnů jedinečnou historickou tradici a mocný kolektivní duchovní odkaz. Někteří se na stěhování připravovali několik let, poté co byli násilně vyhnáni z Missouri i z Nauvoo. Pro jiné započaly přípravy poté, co president Brigham Young oznámil plán zahrnující ruční vozíky, jehož cílem bylo umožnit cestu větší skupině lidí. Ruční vozíky stály mnohem méně než vozy a voli.

Millen Atwood, misionář sloužící v Anglii, po oznámení plánu s ručními vozíky řekl: „Zpráva se šířila rychlostí blesku a srdce chudých

of the poor Saints leapt with joy and gladness.” Many had “prayed and fasted day after day, and night after night, that they might have the privilege of uniting with their brethren and sisters in [the] mountains.”

Most of the handcart Saints experienced hardship but avoided major adverse events. But two handcart companies, the Willie company and the Martin company, experienced starvation, exposure to freezing weather, and many deaths.

Most of these travelers sailed from Liverpool, England, in May of 1856 aboard two ships. They arrived at the handcart outfitting site in Iowa City in June and July. Despite warnings, both companies departed for the Salt Lake Valley too late in the season.

President Brigham Young first became aware of the perilous situation of these companies on October 4, 1856. The next day he stood before the Saints in Salt Lake City and said, “Many of our brethren and sisters are on the plains with handcarts, ... and they must be brought here; we must send assistance to them ... before the winter sets in.”

He asked the bishops to provide 60 mule teams, 12 or more wagons, and 12 tons (10,886 kg) of flour and proclaimed, “Go and bring in those people now on the plains.”

The combined number of pioneers in the Willie and Martin handcart companies was approximately 1,100. Some 200 of these precious Saints died along the trail. Without the timely rescue, many more would have perished.

The winter storms began nearly two weeks after the first rescuers left Salt Lake City. The accounts of members of the Willie and Martin companies describe devastating challenges after the storms began. These accounts also depict the great joy when the rescuers arrived.

Describing the arrival scene, Mary Hurren said: “Tears streamed down the cheeks of the men, and the children danced for joy. As soon as the people could control their feelings, they all knelt down in the snow and gave thanks to God.”

Two days later, the Willie company had to travel the most difficult part of the trail, going over Rocky Ridge, in a freezing storm. The last of them didn't reach camp until 5:00 the next morning. Thirteen people died and were buried in a common grave.

Svatých poskočilo radostí a veselím.“ Mnozí se „modlili a postili den za dnem a noc za nocí, aby mohli mít výsadu připojit se ke svým bratřím a sestrám v horách“.

Většina Svatých s ručními vozíky zakusila těžkosti, ale vyhnula se hlavním nepříznivým událostem. Avšak dvě výpravy s ručními vozíky, Willieova a Martinova, zažily hladovění, byly vystaveny mrazivému počasí a mnoho jejich účastníků zemřelo.

Většina těchto cestujících vyplula z Liverpoolu v Anglii v květnu 1856 na dvou lodích. Na místo v Iowa City, kde se vystěhovalci vybavovali ručními vozíky na cestu, dorazili v červnu a červenci. Navzdory varováním vyrazily obě výpravy do údolí Solného jezera vzhledem k ročnímu období příliš pozdě.

President Brigham Young se o nebezpečné situaci těchto výprav dozvěděl poprvé 4. října 1856. Druhý den předstoupil před Svaté v Salt Lake City a řekl: „Mnoho našich bratří a sester s ručními vozíky je na pláních, ... a musejí být přivedeni sem; musíme jim poslat pomoc, ... než nastane zima.“

Požádal biskupy, aby zajistili 60 spřežení mul, 12 nebo více krytých vozů a 11 tun mouky, a řekl: „Jděte a přiveďte ty lidi, kteří jsou nyní na pláních.“

Willieovy a Martinovy výpravy s ručními vozíky se zúčastnilo dohromady asi 1 100 pionýrů. Přibližně 200 těchto drahocenných Svatých cestou zemřelo. Bez oné včasné záchrany by jich zahynulo mnohem více.

Zimní bouře začaly téměř dva týdny poté, co ze Salt Lake City vyrazili první zachránci. Záznamy členů Willieovy a Martinovy výpravy popisují zničující těžkosti, které po příchodu bouří nastaly. Tyto záznamy také popisují velikou radost, když k výpravám dorazili zachránci.

Mary Hurrenová popsala scénu jejich příchodu takto: „Po tvářích mužů stékaly slzy a děti tančily radostí. Jakmile byli lidé schopni ovládnout své pocity, všichni poklekli ve sněhu a vzdali díky Bohu.“

O dva dny později se musela Willieova výprava vydat na nejobtížnější část cesty přes horský hřeben Rocky Ridge v mrazivé bouři. Poslední z jejích členů dorazili do tábora až v 5 hodin ráno druhého dne. Třináct lidí zemřelo a bylo pohřbeno do společného hrobu.

On November 7, the Willie company was nearing the Salt Lake Valley, but that morning there were still three deaths. Two days later, the Willie company finally reached Salt Lake, where they had a marvelous greeting and were welcomed into the homes of the Saints.

That same day, the Martin company was still 325 miles (523 km) back on the trail, continuing to suffer from cold and inadequate food. A few days earlier, they had crossed the Sweetwater River to reach what is now called Martin's Cove, where they hoped to find protection from the elements. One of the pioneers said, "It was the worst river crossing of the expedition." Some of the rescuers—like my great-grandfather David Patten Kimball, who was just 17 years old, along with his young friends "George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor, and Ira Nebeker—spent hours in the frigid water," heroically helping the company make the Sweetwater crossing.

While this event has received much attention, as I learned more about the rescuers, I realized that all of them were following the prophet and played critical roles in saving the stranded Saints. All the rescuers were heroic, as were the emigrants.

Studying their story, I appreciated the precious relationships and the long-term eternal vision among the emigrants. John and Maria Linford and their three sons were members of the Willie company. John died hours before the first rescuers arrived. He had told Maria that he was glad they had made the journey. "I shall not live to reach Salt Lake," he said, "but you and the boys will, and I do not regret all we have gone through if our boys can grow up and raise their families in Zion."

President James E. Faust provided this marvelous summary: "In the heroic effort of the handcart pioneers, we learn a great truth. All must pass through a refiner's fire, and the insignificant and unimportant in our lives can melt away like dross and make our faith bright, intact, and strong. There seems to be a full measure of anguish, sorrow, and often heartbreak for everyone, including those who earnestly seek to do right and be faithful. Yet this is part of the purging to become acquainted with God."

In His eternity-shaping Atonement and Resurrection, the Savior broke "the bands of death, having gained the victory over death" for everyone. For those who have repented of sins,

7. listopadu se Willieova výprava blížila k údolí Solného jezera, ale toho rána zemřeli další tři lidé. O dva dny později Willieova výprava konečně dorazila k Solnému jezeru, kde se jim dostalo nádherného přivítání a Svatí je přijali do svých domovů.

Téhož dne byla Martinova výprava stále ještě na cestě, 523 kilometrů daleko, a nadále trpěla zimou a nedostatkem jídla. O několik dní dříve přebrodila řeku Sweetwater, aby dorazila k místu, které se dnes nazývá Martin's Cove, kde doufala, že nalezne útočiště před přírodními živly. Jeden z pionýrů řekl: „Byl to ten nejhorší přechod přes řeku z celé výpravy.“ Někteří zachránci – jako například můj pradědeček David Patten Kimball, kterému bylo pouhých 17 let, a jeho mladí přátelé „George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor a Ira Nebeker – strávili hodiny v ledové vodě“ a hrdinně pomáhali výpravě řeku Sweetwater přebrodit.

Ačkoli se této události dostalo značné pozornosti, tak když jsem se o těchto zachráncích dozvídal více, uvědomil jsem si, že všichni následovali proroka a sehráli při záchraně uvázlých Svatých rozhodující roli. Všichni zachránci se chovali hrdinně, stejně jako oni vystěhovalci.

Při studiu příběhů těchto vystěhovalců jsem pocítil vděčnost za vzácné vztahy a dlouhodobou vizi věčnosti, kterou měli. John a Maria Linfordovi a jejich tři synové byli členy Willieovy výpravy. John zemřel několik hodin předtím, než dorazili první zachránci. Řekl Marii, že je rád, že se na cestu vydali. „Příchodu k Solnému jezeru se nedožiji,“ řekl, „ale ty a chlapci ano, a já nelituji ničeho, čím jsme prošli, jestliže naši chlapci budou moci vyrůstat a vychovávat svou rodinu v Sionu.“

President James E. Faust poskytl toto užasné shrnutí: „Díky hrdinskému úsilí pionýrů s ručními vozíky se učíme veliké pravdě. Všichni musí projít tavičovým ohněm, a to bezvýznamné a nedůležité v našem životě se může roztavit jako struska a učinit naši víru jasnou, neporušenou a silnou. Zdá se, že plná míra úzkosti, bolesti a častého hlubokého žalu existuje pro každého, včetně těch, kteří se upřímně snaží činit to, co je správné, a snaží se být věrnými. Přesto je toto součástí očistění nutného k poznání Boha.“

Spasitel díky svému Usmíření a Vzkříšení, jež mají vliv na věčnost, zlomil „pouta smrti, získav vítězství nad smrtí“ pro všechny. Pro ty, kteří činí pokání ze svých hříchů, na sebe vzal „nepravost

He has “taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.”

Without the Atonement, we cannot save ourselves from sin and death. While sin can play a significant role in our trials, life's adversities are compounded by mistakes, bad decisions, evil actions by others, and many things outside of our control.

Preach My Gospel teaches: “As we rely on Jesus Christ and His Atonement, He can help us endure our trials, sicknesses, and pain. We can be filled with joy, peace, and consolation. All that is unfair about life can be made right through the Atonement of Jesus Christ.”

During this Easter season, our focus is on the Savior and His atoning sacrifice. The Atonement provides hope and light at a time that for many seems dark and dreary. President Gordon B. Hinckley declared, “When all of history is examined, ... [there is] nothing ... so wonderful, so majestic, so tremendous as this act of grace.”

I share three recommendations which I think are particularly relevant for our day.

First, do not underestimate the importance of doing what we can to rescue others from physical and especially spiritual challenges.

Second, gratefully accept the Savior's Atonement. We all should strive to exhibit joy and happiness even as we face the challenges of life. Our goal should be to live optimistically on the sunny side of the street. I have observed my precious companion, Mary, do this her entire life. I have appreciated her sparkling, uplifting approach even as we have faced problems throughout the years.

My third counsel is to set aside consistent time to faithfully contemplate the Savior's Atonement. There are many ways to do this in our personal religious observance. However, attending sacrament meeting and partaking of the sacrament are especially significant.

Equally important is regular attendance in a temple where possible. The temple provides a continuing remembrance of the Savior's Atonement and what it overcomes. And, even more important, temple attendance allows us to provide a

jejich a přestupky jejich, vykoupiv je a uspokojiv požadavky spravedlnosti“.

Bez Usmíření se nemůžeme sami spasit od hříchu a smrti. Zatímco hřích může hrát v našich zkouškách významnou roli, protivenství jsou v našem životě umocněna chybami, špatnými rozhodnutími, zlými skutky druhých a mnoha dalšími skutečnostmi, které nemůžeme ovlivnit.

Příručka Kažte evangelium méuči: „Když se spoléháme na Ježíše Krista a na Usmíření, které vykonal, může nám [Kristus] pomoci přestat naše zkoušky, nemoci a bolest. Můžeme být naplnění radostí, pokojem a útěchou. Vše, co je v životě nespravedlivé, může být prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista dáno do pořádku.“

Během tohoto velikonočního období se zaměřujeme na Spasitele a Jeho smírnou oběť. Usmíření poskytuje naději a světlo v době, která se mnohým zdá temná a bezútěšná. President Gordon B. Hinckley prohlásil: „Když prozkoumáme celou historii, ... [není nic] tak... nádherné, tak vznešené, tak nesmírné jako tento skutek milosti.“

Podělím se s vámi o tři doporučení, která jsou podle mého názoru pro naši dobu obzvláště důležitá.

Zprv – nepodceňujte, jak důležité je dělat vše, co je v našich silách, abychom zachránili druhé před fyzickými, a především duchovními těžkostmi.

Zadruhé – s vděčností přijímejte Spasitelovo Usmíření. Všichni se máme snažit projevovat radost a spokojenost, i když čelíme těžkostem života. Naším cílem má být žít optimisticky na slunné straně ulice. Pozoruji svou drahou společnici Mary, jak toto dělá celý svůj život. Vážím si jejího jiskrného, povznášejícího přístupu, a to i tehdy, když jsme v průběhu let čelili problémům.

Mou třetí radou je to, abychom si pravidelně vyhrazovali čas na to, abychom s vírou přemítali o Spasitelově Usmíření. Existuje mnoho způsobů, jak to můžeme v rámci osobního dodržování náboženských zásad dělat. Zvláště důležitá je však účast na shromážděních svátosti a přijímání svátosti.

Neméně důležitá je pravidelná návštěva chrámu, je-li to možné. Chrám nám poskytuje trvalou připomínku Spasitelova Usmíření a toho, co toto Usmíření překonává. A co je ještě důležitější, navštěvování chrámu nám umožňuje poskytovat

spiritual rescue for our deceased loved ones and more distant ancestors.

President Russell M. Nelson, at our last conference, emphasized this principle and added, “[Temple] blessings ... help to prepare a people who will help prepare the world for the Second Coming of the Lord!”

We must never forget the sacrifices and examples of prior generations, but our adulation, appreciation, and worship should be centered on the Savior of the world and His atoning sacrifice. I testify that the key to the Father’s plan of happiness is the Atonement wrought by our Savior, Jesus Christ. He lives and guides His Church. The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. In the name of Jesus Christ, amen.

duchovní záchranu našim zemřelým blízkým i vzdálenějším předkům.

President Russell M. Nelson na naší poslední konferenci tuto zásadu zdůraznil a dodal: „Požehnání [chrámu]... pomáhají připravovat lid, který bude pomáhat připravovat svět na Druhý příchod Páně!“

Nikdy nesmíme zapomenout na oběti a příklady předchozích generací, ale náš obdiv, vděčnost a uctívání se mají zaměřovat na Spasitele světa a Jeho smírnou oběť. Svědčím o tom, že klíčem k Otcovu plánu štěstí je Usmíření, které uskutečnil náš Spasitel Ježíš Kristus. On žije a vede svou Církev. Usmíření Ježíše Krista nám poskytuje nejspolehlivější záchranu ze zkoušek, kterým v tomto životě čelíme. Ve jménu Ježíše Krista, amen.